

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH OOST INDIË.

EVANGELINE BOOTH, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter

JOHANNES W. DE GROOT, Kommandant.

37ste JAARGANG No. 7.

Internationaal Hoofdkwartier :
101 Queen Victoria Street, Londen E. C.

JULI 1936.

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned.-Oost-Indië : Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

Een Dag in onze Poliklinieken op Java.

DEZE maand willen wij den lezers van onze Strijdkreet gaarne een kijkje geven in een arbeid, die naar buiten niet zoo bekend is en die toch om den aard ervan onze volle belangstelling verdient. Het is het werk in onze Poliklinieken, dat, óf diep verborgen in de dessa's, of in het hartje van de groote stad, soms ook hoog in de bergen, dag aan dag met liefde en trouw wordt verricht door onze officieren-verpleegsters, bijgestaan door haar Javaansche en Chineesche helpers.

Het komt ons voor, dat de velen, die onzen arbeid steeds weer naar vermogen steunen, ook recht hebben iets meer over dezen tak van arbeid te hooren.

Ditmaal belichten wij dan het werk in de Poliklinieken te Soerabaja, district Toeren, Pelantoengan en Makassar.

**

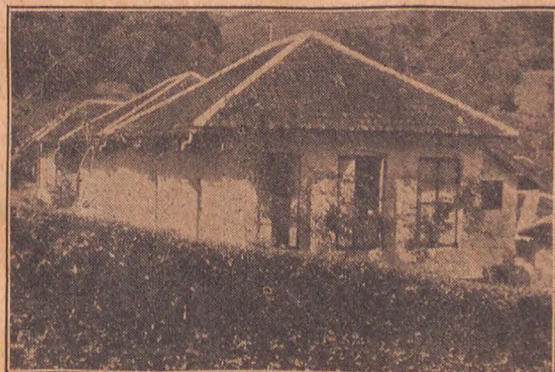
Reeds om kwart over zes staat de oude, puffende taxi voor de deur van ons Vrouwen- en Kinderziekenhuis aan den Reiniersz-Boulevard, vanwaar uit de drie Poliklinieken in Soerabaja bewerkt worden. De zuster, Majoor Wilson, met haar Javaansche en Chineesche helpster stappen mee in en dan gaat het eerst naar

Wanakarta.

Een smal huis, midden tusschen Chineesche toko's, met een net, groen geschilderd hekje rond de voorgalerij, waar nu reeds verschillende patiënten wachten, is het einddoel. Het is heel eenvoudig en daarbij primitief, doch kraakhelder. Alles is wit geschilderd en witte gordijnen scheiden het lange, smalle vertrek in enkele afdelingen, de laatste is de „onderzoek”-kamer! Alles toont echter, hoe met weinig middelen en veel liefde heel wat kan bereikt worden.

Eerst wordt binnen alles in gereedheid gebracht, dan roept de zuster (zoo wordt ze genoemd door een ieder en zoo noemen wij haar ook maar) de aanwezige patiënten en wordt eenvoudig in het Maleisch Gods zegen op het werk van den dag afgesmeekt en Zijn voorlichting gevraagd voor elk geval.

Nu komt het register voor den dag.

Het Hulp-Ziekenhuis te Pelantoengan.

Elke nieuwe patiënt ontvangt een kaartje met naam en nummer. Het is dezen dag wel een heel droevig begin. Een Javaansche vrouw met haar kleine aan de borst, laat het kindje als eerste patiënt inschrijven.

„Wat scheelt eraan?”, vraagt de zuster.

„Zij wil niet eten, ze is van binnen niet in orde,” vertelt de moeder.

„Even onderzoeken,” en de zuster brengt haar naar het laatste afgesloten hoekje. „Maak de slendang maar los,” en even daarna ligt de kleine bleek en slap op de tafel. Met spanning volgen wij het gezicht van de zuster, zien den schrik, die in haar oogen komt, als ze de oogleden van het kleintje even naar boven duwt.

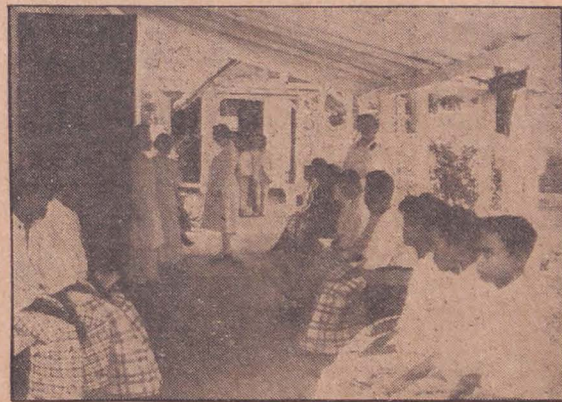
Zacht klinkt het dan:

„Het kleintje is al gestorven!” en ja, zoo is het. De kleine is nog warm,

opname, wat de zuster meegeeft. Of ze gaan? Was het maar waar, doch nog niet bij allen is de vrees voor een ziekenhuis overwonnen.

Veel kinderen worden gebracht, die zorgen voor „leven in de brouwerij”. De meesten schijnen goede longen te hebben en schreeuwen flink, als de zuster, het hoofdje tusschen de knieën, een mooi bruin druppel in de toegesnepen oogjes probeert te spuiten. Doch een suikertje herstelt ook weer spoedig den vrede. Zoo gaat het door tot over achten en de laatste patiënt weg is. Driemaal per week komt de dokter van ons Ziekenhuis zelf. Snel wordt alles schoon gemaakt, de steenen vloer gedweild, en „zeventig vanmorgen”, zegt de Majoor, als wij instappen en naar het Ziekenhuis terug rijden.

Vlug wordt ontbeten en om kwart

Wachtende patiënten te Toeren.

z'n leeftijd,” lachen wij even samen en dan wordt de gekneusde hand reeds onder handen genomen en verbonden.

Een derde Polikliniek in Soerabaja is aan het Ziekenhuis verbonden en bekend onder den naam van

Darmo.

Hier komen nettere gevallen, ook velen voor nazorg van de in onze Verloskundige Kliniek geboren kinderen. Zoo kwam bij ons bezoek juist een trotse moeder met haar tweeling, in het ziekenhuis geboren.

Als lichtende plekken, als een toevlucht in ziekte en lijden liggen deze Poliklinieken in de groote stadswijken en dag in dag uit, gaat er met de hulp des Heeren kracht en genezing van uit.

Toeren - District.

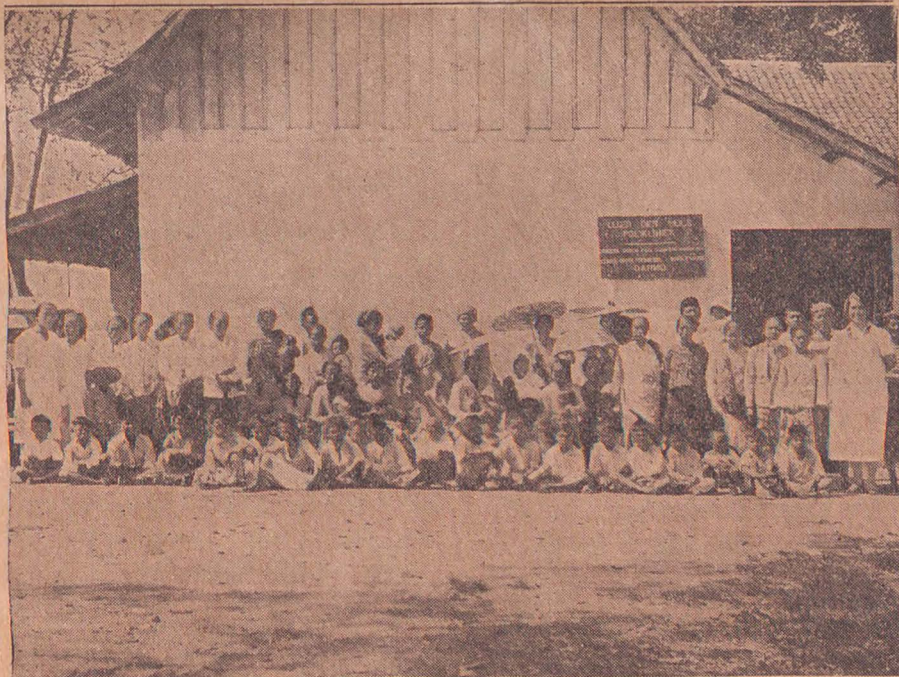
Ofschoon uit den aard der zaak de arbeid in de Poliklinieken overal gelijksoortig is, bestaat er toch nog een groot verschil tusschen een stadspost en die in de dessa. De eerste, die wij mochten bezoeken was

Toempang.

in bovengenoemd district, een half uur rijdens van Malang. Als de kleine auto van het Hulp-ziekenhuis stilhoudt voor het gewitte bamboehuis, wacht reeds een flink aantal patiënten. Per maand is het meestal tusschen 1000 en 1200. Hier komen velen met schurfft, framposia, malaria. Het is de eenige plaats ver in den omtrek, waar medische hulp is te krijgen en daarom komt men van heinde en ver en wacht geduldig z'n beurt af.

„Doen ze altijd, wat U voorschrijft?”, vragen we. „Soms als ze zien, dat het helpt en de medicijn niet te naar smaakt”, is het niet erg bemoedigende antwoord. „Toch hebben ze groot vertrouwen in ons. Is iemand genezen dan geeft hij het goede nieuws door aan anderen en zoo komen de patiënten”.

Zie pag. 2.

Een groep patiënten op Darmo.

zeker op weg naar de Polikliniek heengegaan. Te laat! Een smartkreet van de arme Javaansche vrouw, een wanhopig heen en weer loopen door de Polikliniek en dan wikkelt zij haar kleine meisje weer in de slendang en terwijl groote tranen langs de bruine wangen stroomen, gaat ze heen, omringd door medelijdende vrouwen, die haar in een taxi zetten, terug naar haar kampong. Als ze weg is, ligt daar op de tafel een klein, groen kaartje „No. 822 — Soekie — 3 maanden .....

Even kijken wij elkaar aan. „Deze dingen doen het,” zegt de zuster „die pakken je zelf zoo aan, verlammen je even, doch ..... er is geen tijd voor eigen gevoelens.” En dan komt de een na den ander. Velen met zieke oogen, gewonde beenen en voeten, infecties, exzema; grooten en kleinen wisselen elkaar af op het bankje. Af en toe verdwijnt iemand achter het gordijn voor een nauwkeuriger onderzoek, krijgt den goeden raad dadelijk naar ons Ziekenhuis te gaan met het briefje tot

voor negen gaat het opnieuw op stap, ditmaal naar

Boeboetan.

in het hartje van de stad.

In deze Polikliniek zijn twee verschillende afdelingen. De vuile, verwaarloosde wonden worden in een apart gelegen vertrek behandeld, want het is hier druk. Tusschen de 140 en 180 patiënten soms per morgen.

Ook komt de dokter, verbonden aan ons Vrouwen- en Kinderziekenhuis, F. Vitalis, hier iederen dag om de ernstigste patiënten te helpen en zekere injecties te geven. Verder kunnen kleine operaties gedaan worden. Dit geldt voor al onze Poliklinieken. Ernstiger patiënten worden naar het ziekenhuis verwezen.

Gelukkig, dat ook de humor bij den arbeid niet ontbreekt. Zoo b.v. komt een flinke opgeschoten Javaansche jongen om zich te laten inschrijven. „Wat is je leeftijd?”, wil de zuster weten. „Zeven jaar,” klinkt het ernstig. „Flink voor

Bronnen langs den Levensweg

door Mevrouw DE GROOT.

2. Rehobóth — Ruimte. „Nu heeft ons de Heere ruimte gemaakt en wij zijn gewassen in dit land". Gen. 26 : 22.

ER was hongersnood in het land gekomen, „evenals in de dagen van Abraham geweest was". Wat dat beteekende voor mensch en vee, kan men zich licht voorstellen.

Tot op dat oogenblik was alles goed gegaan in het leven van Izak; hij kende een hongersnood slechts bij name, zijn ouders hadden hem erover verteld. Zij waren er echter niet meer. Hij, Izak, op wien de beloften Gods rustten, zou nu zelf met zijn onzichtbaren, doch levenden God zekere stappen doen. Met zijn vrouw en beide kinderen leefde hij een rustig leven. Nu brak echter deze hongersnood uit. Izak woonde destijds bij de bron „Lachai Roi" aan den rand der woestijn, doch deze bron was nu bijna opgedroogd en hij moest besluiten ergens anders heen te trekken. Hij dacht aan Abraham, wiens vaderlijken raad hij nu moest missen.

Karavanen trokken voorbij in de richting van Egypte. „Zou het niet verstandig zijn ook naar dat wonderbare land te gaan, waar de breede Nijl jaarlijks buiten zijn oevers treedt en het land bevochtigt?" Deze en dergelijke

gedachten zijn zeker bij hem opgekomen. God sprak echter tot hem: „Trek niet af naar Egypte; woon in het land, dat Ik u aanzeggen zal". Zoo bleef hij dus in het Zuiden, in het gebied, waar ook de Filistijnen woonden. Vroeger had zijn vader ook daar gewoond en zeker heeft deze hem verteld, hoe hij destijds in het dal van Gerar de eene bron na de andere gegraven had. „Zeker zal de waternood daar minder zijn dan hier", met deze gedachte toog hij verder en vestigde zich te Gerar, waar Abimélech, de koning der Filistijnen, woonde.

De zegen des Heeren was op merkbare wijze met Izak. Hij begon te ervaren, dat hij Egypte niet noodig had, doch dat God te vertrouwen het loon met zich draagt. „Izak zaaide in datzelfde land en hij vond in datzelfde jaar honderd maten!" De zichtbare zegen kwam in zulk een mate, dat de Filistijnen hem zijn grootheid en rijkdommen benijdden. De moeilijkheden, welke zij Izak voortdurend in den weg legden, bereikten eindelijk de climax. Feitelijk ging het alleen om de bronnen.

Hedentendage is het leven veel ingewikkelder. De mensch moet met velerlei zaken rekening houden en vele moeilijkheden des levens onder de oogen zien. Daar zijn de aardse goederen, die wij bezitten, of die ons bezitten kunnen, al zijn ze nog zoo gering. Daar is de dagelijksche plicht, die den eenen mensch een lust den anderen een last is. Daar is ook de samenleving, de omgang met elkander, waaruit veel goeds, doch ook veel wat verkeerd is, kan voortkomen. Hoe zijn onze gedachten, onze daden in genoemde gevallen? Hoe openbaart zich ons Christendom in ons dagelijksch leven? Jacobus zegt: „Acht het voor een groote vreugde, wanneer gij in velerlei verzoeken valt." In de tegenspoeden des levens openbaart zich het beste, wat binnenin ons leeft!

De eerste aanval, dien Izak moest doormaken, was de ervaring benijd te worden. Nijd kruipt als een slang en richt veel onheil aan in de ziel van dengene, die deze zonde koestert.

„En al de putten, die de knechten van zijn vader, in de dagen van zijn vader Abraham, gegraven hadden, die stopten de Filistijnen en vulden dezelve met aarde".

Dit was een booze daad, doch hem, die naar heiligheid streefde, kon zij niet schaden, ofschoon het aanvankelijk zoo scheen. Deze tegenwerking doet Izak zich slechts teweerkrijgen afhankeijk gevoelen van zijn God. Hij had de belofte Gods, dat het gansche land hem zou toebehooren. Hij en zijn knechten begonnen toen te graven om water te vinden en dit vonden zij in het dal van Gerar. Doch niet zoodra brak hun jubel daarover los, of daar kwam ook de vijand met den kreet: „Dit water hoort ons toe!" Izak noemde daarom den naam van dien put Esek, d.i. „strijd".

Het was een kritiek oogenblik. Zal ik strijden voor mijn recht of toegeven? Izak koos het laatste, toog verder en begon op een andere plaats naar water te zoeken. Weer werd het gevonden, doch ook nu kwam de vijand en twistte met hen. Ditmaal ging het in bitteren haat. Daarom noemde men dezen put „Sitna", dat beteekent „twist". Hoe zal men dan handelen tegenover haat en onrechtvaardigheid, want onrechtvaardig was het in den vollen zin des woords, hun dezen gegraven put te ontnemen. Dit was wederom een gewichtig oogenblik in de ervaring van Izak. In zulk een strijd worden wij voor een ultimatum gesteld: of den natuurlijken weg kiezen of de geestelijke wet van het onzichtbare koninkrijk volgen. „Dengene, die u den mantel neemt, verhindert ook den rok niet te nemen", zegt Jezus. Ofschoon Izak Christus niet kende, woonde de geest van Christus in hem en het innerlijke licht volgend, liet Izak ook dezen put aan de vijanden over. Had hij niet een rijk en heerlijk God, Die hem zoo zichtbaar gezegend had, ook gedurende dezen hongersnood? Zou deze God dan hem en den zijnen niet voldoende water geven? Zeker wel. Het beteekende echter opnieuw gelooven, opnieuw graven.

Het is nog immer het zekerste den meest nobelen en hoogsten weg te kiezen. Daarom toog ook Izak nogeens aan het graven; graven zonder gevoel van haat, zonder bitterheid, doch als een, die gelooft aan een rijk God.

Weer vonden zij water en ditmaal kwam de vijand niet. Hun moeite een nieuwen waterput te zoeken, was dus wel beloond! Hij lag daar als een uitgespreide, toebereide tafel voor het aangezicht des Heeren. Rehobóth — ruimte, werd deze bron genoemd!

Onze Poliklinieken.

Tegen elf uur komen de schoolkinderen, doch eerst wordt nog vlug een patiënte in den kampong geholpen. De kleine auto snort erheen. Een uitgeleerd jong meisje ligt reeds te wachten. Groote wonden aan armen en been, door niet nader te noemen oorzaak, een vreeselijk ziek oog, dat dien morgen „opengemaakt wordt", voor een leek even afkeerwekkend, doch voor de zuster „allegewerk". De zachte handdruk van de magere bruine hand, de dankbare blik uit groote diepliggende oogen, zijn echter een loon, dat niet in geld kan worden uitbetaald. Een woord voor den Meester en een belofte voor wat krachtig voedsel worden achtergelaten — dan naar de wachtende schoolkinderen.

De onderwijzers verleen een goede medewerking en dagelijks wordt een 30-tal van verschillende dorpsscholen geholpen. Een dankbaar werk ditmaal, want veel erger wordt door spoedig ingrijpen voorkomen.

De tijd gaat vlug en voor het één uur is moet nog een andere Polikliniek gedaan worden:

Wadjak.

Het gebeurt vaak, dat de kleine, goed bekende auto op den weg wordt aangehouden en de zuster eerst mee moet den kampong in. En met een blij gezicht voor elke gelegenheid, stappen wij ook af aan een Chineesche toko om te zien, hoe een half genezen patiëntje het maakt. De zuster is niet heelemaal tevreden, doch „morgen komen, hoor," en dan komt het wel goed.

De Redactie gast, die 's morgens eerst van Soerabaja moest komen, is wel de oorzaak, dat wij dien dag wat laat zijn, doch de Javaan heeft geduld en spoedig is ook in deze Polikliniek de zuster bezig. Een paar ernstige gevallen, te

lang gewacht. Tien dagen na het ongeluk komt een jongen met bijna afgesneden vingers, een gezwollen hand door infectie. Men doet, wat men kan, doch of de hand behouden blijft? Eindelijk tegen half één is men klaar en als wij instappen en de zuster zegt: „poelang", is er even een zucht van voldoening (ook bij de redactie!) „Je hebt aan zoo'n morgen soms genoeg voor den heelen dag," zegt de zuster en wij gelooven het graag. Vele onzer lezers zeker ook!

Na een half uurtje zijn wij, in

Toeren.

het Hulp-ziekenhuis. Ook hier is een soortgelijke Polikliniek, die wij echter dien dag niet meer in werking zien. Majoor Palm en Luitenant Soeting doen in dit district een mooi werk.

Wel wordt ons verteld van den arbeid in den kampong door den Javaanschen Luitenant, die gewapend met zijn bijbel en een flinke flesch kinine-pillen

huisbezoek doet en tracht den menschen naar lichaam en ziel medicijn te geven. Zoo wordt door alles heen het groote doel van onze roeping: Christus voor den Javaan, den Mohammedaan, nimmer uit het oog verloren.

Pelantoengan.

Deze Polikliniek hoog in de bergen van Midden-Java, is verbonden aan het Hulp-Ziekenhuis, dat even „boven" de leprozen-kolonie te Pelantoengan is gelegen. Majoor Petterson doet daar een gezegend werk.

Maandelijks is het aantal patiënten ongeveer een 500—550. De ergsten worden opgenomen in het Hulp-ziekenhuis en dit zijn er ongeveer een vijf en twintig per maand.

Ook hier wordt hulp verleend in de kampong bij dag en bij nacht.

En zoo arbeiden de officieren met hun helpers in onze Poliklinieken achter de schermen en trachten naar het voorbeeld van den Meester leed te verzachten en wonden te heelen. Laat ons haar en haar arbeid in onze gebieden gedenken!

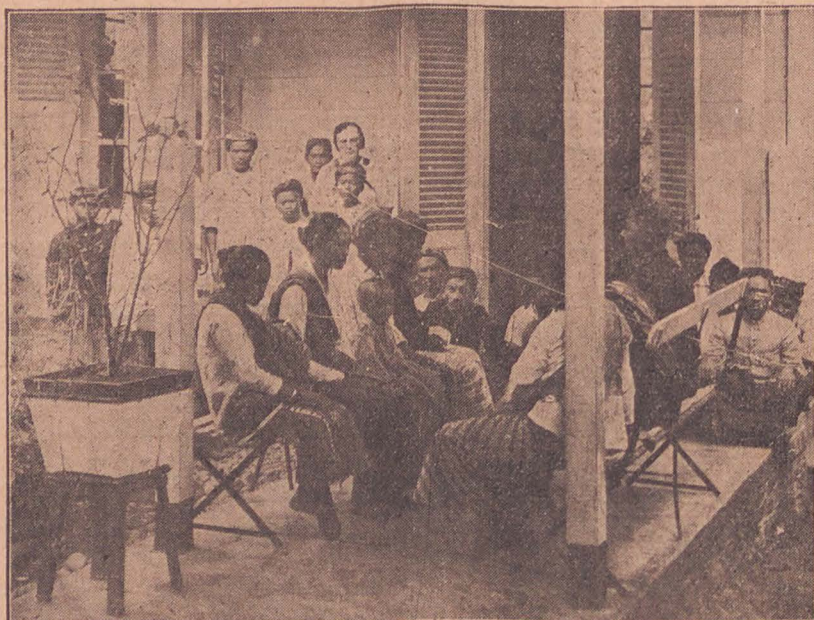
Kampongwerk in Makassar.

Er zijn tijden, dat de ziel in het duister of halfdonker rondtast, God wel vertrouwt en Zijn wil doet, doch oogen-schijnlijk niets van Zijn tegenwoordigheid bemerkt. Dit zijn echter juist de tijden van groei. Plantkundigen beweren, dat het groeien, het opwassen der planten in den nacht geschiedt. De Christen moet van het bekrompen, zelfzuchtig zoeken komen in de geestelijke ruimte van onbaatzuchtigheid. In donkere tijden beleven wij dan heerlijke dingen. Dat zijn dagen van innerlijke vreugde, wanneer wij in het volle zonlicht van Gods genade ons verheugen over de overwinningen en drinken uit de heldere Bron van Gods tegenwoordigheid. Het gelooven valt ons dan gemakkelijk en ons geestelijk oog heeft dan een ruimen blik over het nog te veroveren land.

De tegenspoeden staan ons feitelijk niet in den weg. Het zijn slechts mijlpalen op den levensweg, waaraan ervaringen verbonden zijn, die blijvende waarde hebben.

O Rehobóth! welk een wonderbaar uitzicht biedt gij ons, zoodat ook wij vol overtuiging kunnen uitroepen: „Nu heeft ons de Heere ruimte gemaakt en wij zijn gewassen in dit land!"

Rehobóth is geen rustplaats. Het is een plaats van een innig, blij begripen tusschen de menschenziel en God. De vijanden kwamen niet naar Rehobóth; wel ontmoette Izak hen later nog te Berseba, doch zij waren verslagen en moesten toegeven: „Wij hebben merkkelijk gezien, dat de Heer met u is."

Het spreekuur op Pelantoengan — Polikliniek.

DE GENERAAL NAAR NED. INDIË

Juist voor het ter perse gaan van dit nummer, ontving de Kommandant bericht, dat Generaal Evangeline Booth, D. V. Nederlandsch-Indië hoopt te bezoeken in Januari van het volgend jaar.

Ongetwijfeld zal deze boodschap door alle officieren, heilssoldaten en Legervrienden met groote belangstelling en vreugde gelezen worden. Wij zullen ons opmaken om onze internationale Leidster een waardige ontvangst te bereiden!

KOMMANDANT EN MEVR. DE GROOT AAN SUMATRA'S OOSTKUST.

Op Poeloe si Tjanang 26 Soldaten ingezegend.

Het bezoek van onze Leaders aan onze posten in Oost-Sumatra, is zeer gezegend geweest.

SIANTAR.

Ondanks den Passar-Malem, die velen trok om te genieten van wat oog en zinnen bekoort, was een flinke schare opgekomen naar de Legerzaal om de bijeenkomst door de Kommandants geleid bij te wonen. De boodschap des Heils verliest nooit haar bekoring en de prediking van dien avond drong door tot de ziel. Drie personen kwamen naar voren om den Heiland binnen te laten. Dit was het „feest” voor de kinderen Gods, wier vreugde niet ligt in voorbijgaande dingen, maar in het winnen van zielen voor den Meester.

POELOE SI TJANANG.

Hier is het publiek — helaas — bijna altijd gelijk, toch mist men op een Leprakolonie bij elk nieuw bezoek weer eenige bekende, meestal misvormde gezichten, van hen, die heengingen, of door ernstiger ziekte niet tegenwoordig kunnen zijn. Ditmaal droeg de bijeenkomst onder leiding van den Kommandant een bijzonder opgewekt karakter; 26 der patienten werden ingezegend tot Heilssoldaat. Dit is immer een vreugdevolle gebeurtenis, zoowel voor de personen in kwestie als de bezoekers. Hun toewijding aan God en het Leger onder de geliefde Legervlag, is immer weer ontroerend, als wij bedenken, dat wellicht zoo heel spoedig deze zelfde vlag hen zal vergezellen

naar hun laatste rustplaats De strijdgeest van deze menschen is echter vurig en wakker.

MEDAN.

De arbeid in dit korps gaat met rasche schreden vooruit. Majoor Walo heeft een aardig muziekkorps opgericht, alsook een finke zangbrigade, die dezen avond goede assistentie verleenden. De openluchtsamenkomsten worden steeds door meerdere menschen bezocht. De bijeenkomst door den Kommandant geleid was zoo vol, dat velen buiten de zaal moesten staan luisteren. Er ging bezieling uit van de makers en de blijdschap des Heeren maakte deze avond tot een goede. De krachtige prediking naar aanleiding van een gedeelte uit de levensgeschiedenis van Paulus werd gretig aangehoord. Vijf zielen kwamen tot den Heer.

BELAWAN.

Mevrouw De Groot had terzelfdertijd een samenkomst in Belawankorps.

Ook hier was een goede opkomst en werd de Evangelie-boodschap met graagte aangehoord. Gods Geest legde beslag op de schare en overtuigde velen van den stap, dien zij behoorden te doen.

Moge dit bezoek van onze Leaders aan deze afgelegene posten nog veel vrucht dragen!

BRIGADIER BECKLEY.

ZOOALS in de „Aanteekeningen van den Chef-Secretaris” werd medegedeeld, zal de Brigadier niet meer naar Nederlandsch-Indië terug keeren en zeker zullen vele makers en vrienden dit bericht met groote teleurstelling lezen.

Op 9 Januari 1910 arriveerde Brigadier Beckley voor het eerst in Indië en in de daarop volgende 25 jaar heeft zij verschillende zeer belangrijke aanstellingen bekleed. Voor het grootste gedeelte lag haar arbeid onder zieken en lijdenden. De Lepra-kolonie te Pelantangan, „Boegangan”, het Ooglijders-Hospitaal en het Vrouwen en Kinderziekenhuis te Soerabaja, waren het terrein van haar onvermoeiden arbeid voor vele jaren. De liefde tot God en haar medemenschen deed haar zich volkomen geven bij dag en nacht, wanneer haar hulp werd gevraagd.

Deze aanstellingen gaven haar een veelzijdige, rijke ervaring, die haar geschikt maakte voor de plaats, die zij gedurende de laatste jaren bekleedde, n.l. die van Vrouwen Maatschappelijk Secretaresse. Tientallen meisjes en kinderen in en buiten onze inrichtingen hebben veel aan haar te danken en haar naam wordt door velen met liefde en dank genoemd.

Op bekwame wijze redigeerde zij ook enkele jaren de Hollandsche en Maleische Strijdkreet en haar grondige kennis van het Maleisch zoowel als het Javaansch was van groote waarde voor onze Pemberita Peperangan.

Het is dan ook voor den Kommandant een groote teleurstelling, dat familie-omstandigheden de Brigadier deden besluiten in haar vaderland, te blijven, aangezien hij gehoopt had haar spoedig weer te kunnen verwelkomen in wat haar tweede vaderland was geworden. Wij willen nog vermelden, dat de Brigadier in 1934 door H.M. de Koningin bevorderd werd tot „Ridder in de Orde van Oranje Nassau” als erkenning van den mooien arbeid gedurende 25 jaar ook voor de inheemsche bevolking verricht. Het is voor Nederlandsch-Indië een gevoelig verlies. Wij bidden echter, dat de zegen des Heeren op bijzondere wijze op de Brigadier en haar verderen arbeid zal rusten!

EEN KONING EN ZIJN BIJBEL.

Iemand bezocht kort geleden een Avondstondtehuis van het Leger des Heils in Engeland en vertelde toen het volgende. De bezoeker was werkzaam bij een groote Bijbelfirma. Kort voor de laatste ziekte van Zijn Majesteit, koning George V van Engeland, werd diens bijbel bij deze firma gebracht, van het Buckingham Palace, om opnieuw ingebonden te worden. Het personeel van de binderij was getroffen door het feit, dat de koning niet een nieuwen bijbel bestelde, doch zijn ouden bijbel zoo op prijs stelde, dat hij hem niet voor een nieuwen wilde verruilen. Nog meer werden de arbeiders echter ontroerd, toen zij op bijna iedere bladzijde van het heilige Boek (aanteekeningen vonden, zooals b.v. „De koningin en ik lezen dit gedeelte tezamen op .....; of „gelezen in den dienst in de ..... kerk op .....”. Zoo vond men overal het bewijs, dat dit Boek den koning tot zegen was geweest gedurende zijn geheele leven.

COMMISSIONER BRENGLE HERDACHT.

IN een „laatste bericht” maakten wij in ons vorig nummer reeds melding van het heengaan van dezen Heiligheids-prediker, die in en buiten de Legerkringen bij zooveel bekend en bemind is.

Reeds op zeer jeugdigen leeftijd verloor Samuel Brengle, die met zijn ouders in Fredericksburg, Indiana-Amerika, woonde, zijn vader, die feitelijk onderwijzer was, doch later officier in het staande leger. Hierdoor hechtte hij zich bijzonder aan zijn moeder, een godvruchtige vrouw, die door haar opvoeding grooten invloed gehad heeft op zijn leven. Toen hij 12 jaar oud was, werd hij in een Methodistische samenkomst bekeerd en wat dit voor hem beteekende, lezen wij in zijn persoonlijk getuigenis.

Zeventien jaar oud zijnde, werd hij student, aan wat later bekend werd als de „De Pauw Universiteit”. Hij had intusschen zijn moeder verloren, zijn stiefvader was vertrokken naar andere streken en hij moest voor zichzelf zorgen. Zijn kleine vermogen besteedde hij nu voor zijn studies. Zijn vrijen tijd gebruikte hij al dadelijk voor actieven arbeid in de kerk, o.a. het leiden van een Bijbelklas, waarvan hij alle jongens voor Christus mocht winnen. Heel spoedig werd hij bekend aan de Universiteit om zijn bijzondere gave als redenaar en dit kwam hem in zijn studie in de rechten goed te pas. De jeugdige Brengle hoorde echter op zekeren dag op zeer bijzondere, besliste wijze Gods roepstem een prediker van het Evangelie te worden. Dit bracht een groote verandering in zijn leven te weeg, het deed hem zijn studie in de rechten vaarwel zeggen en die in de theologie opnemen. Nimmer heeft hij spijt van deze keuze gehad.

Op 24-jarigen leeftijd kreeg hij als Reverend Brengle zijn eersten arbeid in een kring-gemeente van de Methodist Episcopal Church. Northwest, Indiana. Te paard bezocht hij zijn gemeenteleden, die ver van elkaar woonden. Van het begin af was zijn prediking krachtig en bracht hij nieuw leven in de kleine, slapende gemeenten. Zijn diep, vurig geestelijk leven vond zijn oorsprong in de volkomen overgave van al zijn denken en handelen aan den wil van God en de definitieve ervaring van heiligmaking, die God hem gege-

De schare op den Dago-Landdag gedurende de Jongelieden-demonstratie.

ven had. Daardoor werd zijn leven voor zoovele duizenden tot zegen.

Een jaar later had hij het eerste contact met het Leger des Heils in Boston. Daar leerde hij ook Miss Swift kennen, een jonge dame uit goeude kringen, een lieve Christin, die sinds korten tijd de Legersamenkomsten bezocht en op het punt stond naar Engeland te gaan om de organisatie beter te leeren kennen. De kennismaking leidde tot een huwelijk en deze verbintenis werd beiden tot grooten zegen. Twee dagen na de huwelijksvoltrekking vertrok Brengle zelf naar Londen om opgeleid te worden als Heilsofficier. Eerst in een korps, doch vooral daarna als geestelijk speciaal was zijn arbeid zeer gezegend en op zijn tournee's over de gansche wereld met zijn prediking van heiligmaking, heeft hij duizenden voor Christus gewonnen.

Zijn gansche loopbaan als Heilsofficier is een lichtend pad van heiligheid en toewijding. De vele boeken, die hij over dat onderwerp heeft geschreven, zijn als een kostbare erfenis, waarvan de wereld nog lang zal kunnen genieten.

Den laatsten tijd was hij bijna blind, waardoor hij zijn artikelen moest dicteeren. Het laatst schreef hij een serie voor den „Wereld voor God”-Veldtocht, waarvan het eerste artikel verscheen in ons April-nummer; de twee anderen volgen.

GROET VAN EEN OUDE BEKENDE.

HET is voor verschillende officieren en makers uit de eerste jaren van den Legerarbeid op Java, een groote vreugde geweest mevrouw Kommandeur Bill nog eens te ontmoeten. Mevrouw Bill is een Australisch officier, die meer dan 20 jaar geleden in Nederlandsch-Indië arbeidde. Haar man werd haar reeds vroeg ontnomen, doch als vurige heilssoldate heeft zij den strijd alleen voortgezet.

Voor haar vertrek gaf zij een korte boodschap voor haar makers.

„De afgelopen zes weken, die ik wederom op Java mocht doorbrengen, zullen voor mij één gelukkige, gezegende herinnering blijven. Het was een heerlijk voorrecht alle oude makers en vrienden noegens te ontmoeten en de oude plaatsen te bezoeken, waar wij met zooveel zegen voor God mochten strijden. Dit bezoek gaf mij ook een gelegenheid te zien, hoe wonderbaar God het Leger des Heils in Ned.-Indië gezegend heeft, gedurende de 20 jaren, dat ik weg was. Het heeft mij overweldigd!

Ik wil graag allen — en dan noem ik in het bijzonder ook Kommandant en mevrouw De Groot —, die mij zooveel vriendelijkheids bewezen hebben, hartelijk danken. Moge Gods zegen bij voortdoring op U en Uw werk rusten!”

E. M. BILL.

LICHT — TEN TIJDE DES AVONDS.

„Ik ben de gelukkigste man op de geheele wereld!”
Een getuigenis van wijlen Commissioner S. L. Brengle.

„Het zal een eenige dag zijn, die den Heere Heere bekend zal zijn; het zal noch dag, noch nacht zijn; en het zal geschieden, ten tijde des avonds, dat het licht zal wezen.” Zacht. 14 : 7.

neemt”; niet tot Zijn eigen voldoening, zoals sommige ouders soms doen, maar tot mijn eigen nut, „opdat ik Zijner heiligheid zoude deelachtig worden”.

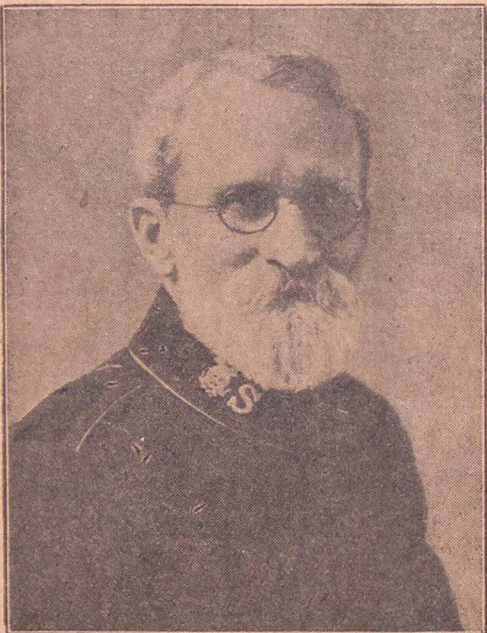
Lange jaren zijn er voorbij gegaan sinds dien dag, dat Hij mij redde! Soms gingen die dagen langzaam. Sommige dagen leken oneindig, maar o, hoe vlug gaan ze voorbij, nu ik den avond mijns levens bereikt heb, doch zij voeren mij in het Licht, dat „schijnt tot den vollen Dag toe”!

Een en vijftig jaar geleden heeft God mijn ziel geheiligd, Christus in mij geopenbaard en mijn leven overstromd met Zijn liefde. En nu ben ik aan den avond van mijn leven gekomen en ben ik bijna blind, zoodat ik noch lezen noch schrijven kan. Dit geeft wat mij betreft een smartelijke beteekenis aan de woorden van Jezus: „De nacht komt, wanneer niemand werken kan,” doch als de nacht komt, blinken de eeuwige sterren des te schooner!

Doch ook de morgen komt! De morgen zonder wolken, de morgen van een dag in welken de zon niet zal ondergaan, waarop God Zelf het eeuwige Licht zal wezen en met dien morgen komt ook het aanschouwen van het dierbare gelaat van Hem, Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft gegeven, Die mij verlost heeft en mij van mijn zonden gewasschen heeft door Zijn eigen kostbaar bloed en een gelukkig kind van God gemaakt. Op dien gezegenden morgen heeft ook de hereniging plaats met hen, die wij liefhadden en die voor korten tijd aan ons oog waren onttrokken, een hereniging ook met de heiligen en soldaten van Jezus, de apostelen, de profeten, priesters en koningen en martelaren, het groote leger van getuigen, dat mij geholpen en geleid heeft langs rechte paden, vele jaren lang!

Ik ben oud. Het gewicht der jaren drukt mij, doch ik ben een der gelukkigste oude menschen van de heele, wijde wereld! Steeds mag ik fluisteringen van liefde om mij heen hooren en mijn avondstond is vol van licht. Vanaf den bergtop van mijn 75 jaren, zend ik een woord van bemoediging en hoop aan mijn kameraden, die nog zwoegen in de valleien en strijden in een rotsachtig land. Gaat voort! Weest niet kleinmoedig! Het beste moet nog komen! Vertraagt niet in het goeddoen! Verliest nooit het vertrouwen! Als verdrukkingen U overkomen, verheugt u erover! Het zijn Gods goede engelen, misschien gekleed in zwarte kleederen, doch zij zijn dragers van de gaven des Geestes en de rijkdommen voor hart, hoofd en karakter! Trekt het sombere masker, dat zij dragen af en ge zult blikken in het vriendelijke, stralende gelaat van hen, die Gods aangezicht aanschouwd hebben en die gezonden zijn tot u met Zijn zegeningen. God denkt U niets kwaads toe. God is liefde en al Zijn handelingen met u geschieden uit liefde.

Het smalle, steenachtige pad, waarlangs Hij op sommige tijden U voert, leidt naar „groene weiden en zeer stille wateren”. Verwerpt de tucht niet. „Acht niet klein de kastijdingen des Heeren, en bezwijkt niet, als gij van Hem bestraft wordt”. God handelt met u als een Vader, alleen — als een Vader, zooals nooit een aardsch vader bestond — een Vader met oneindige wijsheid, oneindige genade, oneindige liefde, een oneindig begrijpen van al uw nooden. Vertrouwt Hem! Verheugt u in Hem! En gaat voortwaarts op den weg, waarop Hij u leidt, in blijde gehoorzaamheid, in willige zelfverloochening en met mij zult gij ervaren, dat „het ten tijde des avonds licht zal wezen!” Halleluja!

HALLELUJA! Deze belofte heb ik wáár bevonden! Met het laatste Kerstfeest was het 62 jaar geleden, dat ik mijn jongenshart aan Jezus gaf en God, in genade, mij de verzekering schonk van verlossing, mijn zonden vergaf, mijn overtredingen uitdelgde en mij opnam in Zijn familie, met Zijn vrede mijn ziel vervulde.

Nooit, van toen af tot nu toe, ben ik teruggegaan, ofschoon ik met smart moet erkennen, dat ik niet altijd zoo getrouw was aan het Licht, als ik had behooren te zijn. Doch de heilige „vreeze des Heeren”, was diep in mijn jongenshart geplant en dit was „het beginsel der wijsheid”, en waar ik niet zóó trouw was, als ik behoorde te wezen, heeft God Zich de Getrouwe betoond.

De Goede Herder van mijn ziel heeft mij nooit aan mijzelf overgelaten. Hij heeft mij geroepen, is mij gevolgd, als ik afdwaalde gelijk een dwaas schaap. Was ik gewond, Hij verbond mijn wonden. Raakte ik verward in de struiken, Hij bevrijdde mij. Hij leidde mij en heeft mij nimmer teleurgesteld. Hij heeft liefderijk met mij gehandeld, ofschoon op sommige tijden, wanneer dit noodig was, Hij mij heeft gekastijd en gegeeseld,” doch ook dit was een teken van Zijn liefde, „want dien de Heer liefheeft, kastijdt Hij en Hij geestelt een iegelijken zoon, dien Hij aan-

HET LIED VAN D

O zee van Gods liefde, zoo peilloos
Verlossing, zoo grenzeloos, voor m
O vloed van genade, zoo rijk en z
Gij stroomt toch voor allen; stroom

Koor. 'k Hoor hemelstemmen ruis
Des Heilsstrooms golven br
Ik werp mij in dien Heilst
Halleluja! Prijst den Heer

Mijn zonden zijn velen en groot i
't Is bitter berouw, dat mijn harte
Mijn weenen, het baat niet, — ma
Opdat ook mijn ziele gansch rein d

'k Ben slaaf van mijn zonden, mij
Mijn ziel is gebonden en krachtloo
Maar 'k werp me in uw golven, o m
Want daar is verlossing voor 't sn

Nu lokt de verzoeking, dan pijnigt
Mijn leven is vreugd'loos en nut'lo
'k Gevoel, dat 'het zekerlijk beter
Als eens, Heer, Uw waatren mij v

O zee van gena, met verlangend g
Vloed 'k dikwijls vol hoop tot Uw
Nog eens kom ik thans tot dien he
En ga niet weer heen, tot zijn kro

De vloed komt nu op en reeds ho
'k Verneem reeds de stem van den
't Vertrouwen wordt sterker: bevrj
Ik werp me in den vloed en de glo

En nu, halleluja! de rest van mij
Zij gansch aan de zaak van mijn Ko
Aan Hem, uit Wiens boezem ontsp
Van grenz'loze liefde, genade en v

eenig geestelijk werk doen. Zoo was er b.v. een kleine jongen, die wat lezen kon en een Maleische Strijdkreet gekregen had. Dit blad stopte hij trouw onder zijn matje uit vrees, dat zijn vader het als pakpapier gebruiken zou. Trots toonde hij het af en toe aan de zuster en vertelde, wat hij gelezen had.” —

Tot zoover de Adjudante. Wij zijn er zeker van, dat deze arbeid in Zuid-Celebes voor velen tot grooten zegen is

KAMPONGWERK IN MAKASSAR

BEHALVE in de drie Poliklinieken, die in het centrum of aan den rand der stad liggen, wordt in Makassar een mooie arbeid verricht in de kampongs. Gezien het werk in de eerst genoemde gelijksoortig is aan dat, waarover wij vertelden van de Poliklinieken op Java, willen wij wat Adjudante Schot ons schreef over dit bijzondere werk, gaarne doorgeven. Zij schrijft ons het volgende.

„Het is een van de moeilijkste, doch tegelijkertijd ook een der dankbaarste takken van arbeid, die ik heb leeren kennen. De zieken worden bezocht in hun eigen huis of omgeving en het zijn juist degenen, die bang zijn om in de Polikliniek te komen of daarvoor te ver weg wonen, die op deze manier bereikt worden. Om in de kampongs te komen, moeten wij een half uur fietsen, in den regentijd gaat het te voet langs de sawahpaadjes.

Er moet echter geruimen tijd verlopen, voordat het vertrouwen gewonnen, de medicijn aanvaard wordt. De Europeesche zuster is voor deze kampongmenschen nog een wezen, waarvoor men bang moet zijn. Achter de knopen in de japon zoekt men verborgen kleine messen en de roode S.S. op den kraag, zijn een teken, dat wij bloed moeten laten vloeien, meenen zij bij aanvang.

Om die vooroordeeling weg te nemen gaat meestal iemand uit een reeds bewerkten kampong mee en verklaart dan het doel der zusters. Eerst als het

De zusters aan den arbeid.

verband geheel is uitgerold en alles gereed is, zoodat de menschen zien, dat er geen mes bij te pas komt, laat men toe, dat het zieke lichaamsdeel verbonden wordt. Valt de behandeling dus mee, dan komen enkele dagen later meerderen om zich te laten helpen, en weer wat later mag de zuster zelfs ergens binnen komen om naar een zieke te kijken. Na een jaar is het gewonnen en wordt zij vrijwillig bij allerlei zieken geroepen.

Dat wij ook wel eens gemakkelijke ervaringen opdoen, ligt voor de hand. Een arme, oude vrouw werd geholpen

met een wond aan haar been. Elken dag was het verband van den vorigen dag verdwenen en nergens te vinden, totdat wij na enkele dagen uitvonden, dat van de verbandreepen, keurig gewasschen en aan elkaar genaaid, een gordijn werd gemaakt!

Soms komen de menschen een uur of langer loopen van afgelegen dessa's, de een waarschuwt den ander. Dit is meestal werk voor de middaguren, als de Polikliniek afgelopen is. Zijn bij een of ander kamponghuis een twintigtal menschen tezamen gekomen voor behandeling, dan kan men soms ook

Tien redenen, waarom g moet onder

HET zal uw huiselijk leven lieflijker en niets anders dat kan doen.

Het zal alle misverstand oplossen en alle binnensluipen.

Het zal uw jongens en meisjes doen beslissen over hun blijvend geluk.

Het zal u doen gaan naar uw dagtaak met het voornemen uw best te doen en verricht, God te verheerlijken.

Het zal u kracht geven, welke teleurgingen onder de oogen te zien, als ze tot u komen.

Het zal u gedurende den ganschen dag digheid van een heiligen Vriend en Helper.

Het zal wijding geven aan de vriendschap.

Het zal den invloed en den arbeid inkerken en medehelpen het Christelijk ideaal te verwezenlijken.

Het zal anderen aanmoedigen ook in dien dienst te geven.

Het zal onzen Vader in den hemel dankbaarheid voor al Zijn genade en zegen.

DEN STICHTER.

en wijd,
nij hier bereid,
zoo vrij,
n ook over mij!

ischen.
ruisen;
stroom;

is mijn schuld,
e vervult.
ar 'k werp me in dien stroom,
daar uit koom'.

ijn hartstocht is sterk,
os mijn werk;
machtige vloed,
oodste gemoed.

t de vrees;
oos geweest.
r zal zijn,
wasschen gansch rein.

gemoed
u rein'genden vloed!
emelschen stroom
acht op mij koom'.

oor 'k zijn geweld;
n machtigen Held.
jd zal ik zijn!
orie is mijn!

ijn tijd
oning gewijd,
orong deze zee
vree!

5 JULI-STICHTERSDAG.

HET was op 5 Juli 1865, dat William Booth destijds Methodistisch predikant, voor het eerst sprak in het Oosteinde van Londen. Dit was feitelijk de grondlegging van het Leger des Heils, hoewel deze arbeid onder de allerarmsten van de groote wereldstad, eerst bekend werd onder den naam van „De Christelijke Zending”. Hij had zich in Londen gevestigd en wachtte op de leiding Gods om hem een weg te openen. Een uitnodiging om enkele samenkomsten op zich te nemen in Whitechapel brachten hem naar Mile End Waste. Hij verhaalde daarover zelf het volgende:

„Toen ik die menschenmassa's zag, waarvan er klaarblijkelijk zooveel waren zonder God of hoop in de wereld, en bemerkte, hoe gretig en verlangend zij naar mij luisterden, ging mijn geheele hart naar hen uit. Ik keerde terug naar mijn woning in het Westeinde en zei tot mijn vrouw: „O Kate, ik heb mijn bestemming gevonden! Dit zijn de menschen, naar wier verlossing ik al deze jaren heb verlangd. Daar en toen heb ik mijzelf, jou en de kinderen ten offer gebracht voor dit groote werk. Dit volk zal ons volk zijn, en zij zullen onzen God als hun God hebben.” „Dien avond”, zeide de Stichter, „werd het Leger des Heils geboren.”

William Booth in Whitechape

Dit eenvoudige begin in Oost-Londen is uitgegroeid tot een wereldverbreide organisatie, die nu in 88 landen en koloniën arbeidt en 16.776 korpsen en buitenposten omvat. De beginselen vastgelegd door onzen Stichter zijn nog dezelfde en zijn levensdoel is dat van duizenden officieren en soldaten van het Leger des Heils over de gansche wereld. Toen William Booth 80 jaar oud was schreef hij: „Vijf en zestig jaar geleden heb ik de redding van zielen en de uitbreiding van het koninkrijk van Jezus Christus, gekozen als het hoogste doel, waarvoor ik wilde leven en werken.” Dit doel heeft hij nagestreefd, totdat hij op 20 Augustus 1912 het zwaard neerlegde.

Enkele herinneringen van officieren, die hem gekend hebben, geven ons een duidelijken blik op zijn karakter en zijn liefde voor zielen.

Liefde is de kern van allen waren godsdienst en moet daarom de gedachten, de gevoelens en het gedrag van den mensch beheerschen, beïnvloeden en regelen, in het kort, zij moet den heilsoldaat geheel besturen, zoowel in zijn huiselijk als in zijn maatschappelijk leven.

De Bijbel is een van Gods grootste gaven aan den mensch. Hij bevat niet alleen de aankondiging van het offer van Zijn lieven Zoon, maar ook een openbaring van Zijn wil, betreffende de wijze, waarop Hij wenscht, dat wij zullen leven.

Iedereen kan gelooven door het gevoel — probeer te gelooven, als ge niet gevoelt.

William Booth.

DE
WERELD
VOOR
CHRISTUS
EN
CHRISTUS
VOOR DE
WERELD!

Onze Stichter

ENKELE HERINNERINGEN.

Zijn prediking.

Op zekeren avond preekte de Stichter in een groote zaal in Birmingham en beschreef op de hem eigen levendige wijze, wat er zou gebeuren op den Oordeelsdag.

„Hier”, zei hij, „hier komt een man met donker haar en van krachtigen lichaamsbouw. Zijn mond staat open, zijn oogen staren. Wat ziet hij? Ah! daar komt ze aan — de vrouw, die hij verleid heeft! Haar gouden, blonde haar valt over haar schouders en ze schreeuwt: „Dat is de man! Dat is de man!”

Op dit oogenblik klonk er een stem door de zaal: „Mijn God, hij bedoelt mij, hij bedoelt mij!” Men hoort een gekraak, als een man van de galerij springt, door het gangpad naar voren loopt en neervalt aan de Zondaarsbank. Hij was de eerste van een groote schare mannen en vrouwen, die vergeving van zonde zocht.

Onder armen en rijken.

Op zekeren dag wilde de Stichter gaarne een aantal aanzienlijke en invloedrijke Schotten met de nooden der lijdende menschheid bekendmaken. Voor dit doel reisde hij naar Dunfermline, waar hij een belangrijke vergadering met den burgemeester als voorzitter en raadsleden en vooraanstaande burgers op het platform, toesprak.

In dienzelfden tijd lag een der Leger-tropeën, een man bekend als „Wingy”, die kort tevoren gered was uit een berucht leven van zonde, ziek in het plaatselijk ziekenhuis. Iemand opperde het voorstel, dat de Generaal hem misschien zou willen bezoeken. Commissioner Lawley bracht het verzoek aan zijn chef over.

„Wel, Lawley”, zei de Generaal, „waar ben ik anders voor hier, dan om mijn menschen te helpen, als ik kan?” Vlug werden schikkingen gemaakt voor een kort bezoek aan het ziekenhuis.

Bij de inrichting aangekomen, werd de Generaal door de zaal naar het bed van den bekeerling geleid, waar het door zonde gekenteekende gelaat een vreemd contrast vormde met de sneeuw witte lakens en kussens. In dagen van zonde had „Wingy” een zijner armen verloren, vandaar zijn bijnaam. De Generaal nam nu de overgebleven hand en knielde naast het bed neer om te bidden. Dokter, hoofdverpleegster en zaalzusters luisterden eerbiedig toe, terwijl de oude Generaal zijn smeekbede ophief tot God en de ziekenzaal maakte tot een plaats des gebeds.

Liefde tot het verlorene.

Het gebeurde in Glasgow. Er waren schikkingen getroffen voor een middernachtelijken marsch door enkele der beruchtste wijken der stad en de Generaal had besloten er deel aan te nemen. De bedoeling van die marschen was op deze wijze menschen mee te krijgen naar een samenkomst, die na afloop gehouden werd.

Sommigen van ons hadden afgesproken als lijfwacht voor hem op te treden, zoodat het gedrang om hem heen niet zoo groot zou zijn, maar de Stichter wilde dat niet; hij gebod ons achteruit te gaan, hij kon „wel op zichzelf passen”!

Natuurlijk verdrongen de menschen zich om hem heen. Dicht bij hem liep een meisje van de straat; zij sprak overmoedig tot hem en lachte hem op joviale wijze toe. Hij zag haar een oogenblik ernstig aan en toen, zijn hand op haar hoofd leggend, zei hij: „Mijn arme kind! Mijn arme kind!”

Haar jovialiteit was in een oogwenk verdwenen; zij bedekte haar gelaat met de handen en snikte als een klein kind. Toen verloren wij haar uit het oog, maar later zagen wij haar onder de twintig of meer van haar zusters, die dien nacht neerknielden in onze samenkomst.”

In zijn huis.

Het huiselijk leven van den Stichter was vervuld van liefde. „De liefde van den Generaal voor zijn vrouw, was het mooiste, dat ik gezien heb”, vertelt Miss Short, die eenigen tijd bij de familie Booth inwoonde.

Mevrouw Booth was toentertijd lijdende en de liefde van den Generaal kwam juist toen op het heerlijkst uit; hij bewees haar liefde alsof zij nog een meisje was. Hij bediende haar, liefkoosde haar en verpleegde haar met een toewijding, zoowel ik zelden gezien had.”

En de liefde van den man voor zijn vrouw was blijkbaar gelijk aan de liefde tusschen de ouders en de kinderen. „Temidden van zijn werk vond de Stichter tijd voor kleine, vertrouwelijke oogenblikken met zijn kinderen en hij verfrischte zich na ingespannen werkzaamheden door te luisteren naar het gebabbel van het jonge volkje. Hij luisterde met volle aandacht naar hun verhalen; hij gevoelde mee en stelde werkelijk belang in hun aangelegenheden.”

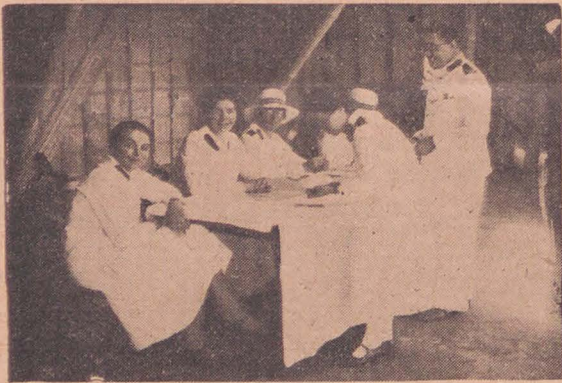
JONGELIEDENDAG TE BANDOENG.

GELEID DOOR LT.-KOLONEL EN MEVR. RIDSDDEL.

WIE nooit een J. L. Dag bijwoonde, heeft iets gemist. Een schare jonge menschen tusschen de 12 en 26 bijeen te zien, is op zich zelf reeds een bezieling. Kracht, levenslust, moed, idealen, spreekt het niet uit alles? Jonge frissche gezichten, opgeheven naar de sprekers, luisterende naar de woorden der ouderen, meer ervarenen. In de harten kunnen wij niet lezen, maar als wij het konden doen! We zouden geen angst of bezorgdheid voor de toekomst vinden, maar hoop en vertrouwen, verwachting dat het leven, welks drempel zij nog maar net hebben overschreden, hun veel goeds en lieflijks, wellicht veel succes zal brengen.

Om dan den jongen menschen te vertellen, dat zij een Gids noodig hebben op 's levens weg, dat hun eigen kracht zal falen, als zij geen kracht zoeken bij Jezus, is een verantwoordelijke, maar toch heerlijke taak.

Een schare, zooals hier beschreven, vond men op den 21sten Juni in de Lezingzaal van de Kweekschool bijeen vergaderd. De beide Bandoengsche korpsen waren vereenigd, terwijl ook de Kadetten aanwezig waren. De zaal bleek bijna te klein. Om half tien nam de eerste samenkomst een aanvang. Toen de Chef-Secretaris en mevrouw Ridsdel, de Leiders van den J. L. Dag, het platform betraden, werden zij met geestdrift verwelkomd, en enkele oogenblikken later stemde een ieder mee in met het lied, dat door mevrouw Ridsdel werd uitgegeven. Vervolgens vroegen Adjudante Both in de Maleische, en Majoor Strandlund in de Hollandsche taal om Gods zegen over deze samenkomsten. Het duurde niet lang of ieder gevoelde zich geheel thuis. De ouderen waanden zich, tenminste voor één dag, niet ouder dan 26. Een speciaal voor deze gelegenheid vervaardigd koor „ging er in”.

De posttafel op Dago.

De jeugd voor God! De jeugd voor God! Dit zij ons aller streven. God geeft steeds kracht ten allen tijd Om rein voor Hem te leven.

Daarna nam de Kolonel zijn onderwerp ter hand: de loopbaan die ons voorgesteld is. Eerst werden wij teruggevoerd naar oude tijden, 400 jr. v. Christus toen de Olympische spelen ontstonden, toen de winnaars een lauwerkans ontvingen, benevens een levenslangen onderstand. Vervolgens naar den tegenwoordigen tijd, waarin men niet minder tracht een prijs te winnen. Overal zien wij training, onthouding van wat kan schaden, afleggen van hindernissen en belemmeringen, bovenal volharden. Dit behooren wij ook te doen, als wij Jezus willen volgen, als wij de loopbaan willen loopen, die ons voorgesteld is. Geen afwijking ter linker of rechterzijde, afleggen van de zonde, vermijding van verkeerd gezelschap, waken en bidden, getrouwheid tot aan het einde.

In de tweede samenkomst, die om half 5 begon, luisterden wij allereerst naar een toespraak van Majoor Pearce, echter niet voordat het koortje van het Kinderhuis een lied voor ons had gezongen. De Majoor sprak over keuze; niemand weet wat het leven hem

of haar brengen zal, we staan voor een onbekende toekomst en wat gaan wij ermede doen? Zullen wij kiezen wat de wereld ons aanbiedt, of zullen wij kiezen, datgene wat God wenschd dat we kiezen zullen?

Het Zangkoor van Bandoeng II zong ons een lied, waarna we luisterden naar de toespraak van Majoor Barbier. „Waarmede zal de jongeling zijn pad zuiver houden? Als hij dat houdt naar Uw Woord”, was haar uitgangspunt. Ons leven werd vergeleken met een zeereis en evenals het kompas onmisbaar is voor het schip, zoo kunnen wij de rechte koers niet volgen zonder den bijbel als gids.

Tot slot vertelde Adjudant Lorier enkele treffende voorvallen uit den tijd, toen hij Korpskadet was, hoe hij zijn kleuren toonde als soldaat van Jezus en hoe hij daardoor een anderen jongen tot den Heiland leidde.

Na een kleine onderbreking, waarin de kinderen wat konden nuttigen, kwamen wij wederom bij elkaar voor de derde samenkomst. Mevrouw Ridsdel sprak tot ons, naar aanleiding van het woord van den Heer Jezus tot Thomas: „Zie mijne handen”, en bepaalde ons bij Jezus' handen, reine handen, niet door zonde bezoedeld, helpende, heilende handen, bereid om te dienen, bekwaam om ons door het leven te leiden. Vervolgens

werd met verschillende voorbeelden uit den Bijbel aangetoond, dat we onze handen ook op een verkeerde manier kunnen gebruiken en menige les konden wij hieruit trekken.

Majoor en mevr. Rosenlund waren ook een groote hulp. De Majoor vertaalde onvermoeid, terwijl de zang der kadetten onder leiding van mevrouw Rosenlund stond.

Er heerschte een mooie teere geest, bereidheid om te gehoorzamen aan 's Heilands stem. Was het daarom wonder dat in de uitnodiging, die door den Kolonel werd geleid, 26 jonge menschen naar voren kwamen om den Heer voor het eerst of bij vernieuwing te zoeken? De Heer houde hen trouw! Met diepen dank aan God werd deze laatste samenkomst gesloten.

J.v.L.

BANDOENG I.

OP Woensdag 20 Mei stond onze Gezinsbondsamenkomst in het teeken van „vaarwel”. Onze Penningmeesteresse, mevr. Majoor Schulz, nam n.l. afscheid om naar Europa te vertrekken. Mevr. Lt.-Kolonel Ridsdel had de leiding van deze bijeenkomst en dan is het in goede handen! Hoe genoten wij allen van het Bijbelwoord, dat zij mevrouw Schulz meegaf; het had ook ons iets te zeggen. Een drietal zusters kreeg gelegenheid een woord te spreken en hieruit bleek duidelijk, hoe bemind onze Penningmeesteresse zich heeft weten te maken en hoe haar arbeid, ondanks haar zwakke gezondheid zoo trouw verricht, werd gewaardeerd. Allen tezamen drukten wij onze gevoelens uit in het afscheidslied door mevr. Lorier gemaakt en de vertrekkende toegezongen dien middag.

Uit het woord van mevrouw Schulz zelf klonk een danktoon voor genoten zegeningen. Men bemerkte uit alles, wat dien middag gesproken werd, dat een hechte band de zusters van onzen Gezinsbond verbindt.

De postbus op den Lan'dag. Majoor Schulz verzendt goed bericht.

HEILIGINGS- EN OPWEKKINGS-CONFERENTIES

geleid door

Kommandant en Mevrouw DE GROOT

bijgestaan door den

Chef-Secretaris en een aantal officieren.

Semarang	19 – 21 Juli
Soerabaja	26 – 29 Juli
Malang	31 Juli – 4 Augustus
Batavia	15 – 17 Augustus
Bandoeng	20 – 23 Augustus

Zie verder plaatselijke aankondigingen.

Iedereen is hartelijk welkom!

ALTAARDIENSTEN. MEVROUW DE GROOT IN BATAVIA.

MEISJESHUIS.

Zondag 24 Mei hadden wij het voorrecht mevrouw De Groot en Majoor Barbier met ons te hebben. Reeds lang was uitgezien naar dit bezoek. Des morgens droeg de bijeenkomst een bijzonder teer karakter; toen werden namelijk acht van onze babies opgedragen aan God. Onder het zingen van: „Toen moeders haar kindren, eens brachten tot den Heiland”, werden de kleintjes binnengebracht. Ontroerend was het oogenblik, toen de moeders haar kleinen aan God gaven en Zijn zegen over haar werd afgesmeekt, die een dubbele taak in het leven te vervullen hebben.

Daarna sprak de Majoor; met groote aandacht werd geluisterd. Terwijl enkele officieren zongen, werd nu ook gelegenheid gegeven aan allen, den Heer een gave te brengen voor onzen Altaardienst.

's Avonds was het een inzegening van een der meisjes tot soldaat en twee anderen tot recruit. Er was vreugde en opgewektheid. Vele buitenmeisjes waren mede opgekomen en tezamen genoten wij van het rijke woord ons door mevr. De Groot gebracht. Vier meisjes gaven zich aan het slot van de bijeenkomst aan den Heer.

In onzen arbeid achter de schermen mogen wij op bijzondere wijze Gods zegen ervaren.

G. H.

AMBON.

Reeds weken tevoren hadden de makers uitgekeken naar den dag, waarop onze eerste Altaardienst zou gehouden worden. Een mooi altaar van groote steenen was voor het midden van het platform aangebracht, terwijl de witte kerklelies de gedachte van reinheid vertolkten.

Om 9 uur begon de eerste dienst, een Hollandsche. De zaal was aardig gevuld. Enkele makers van Soerabaja, die een week met het eskader in Ambon vertoefden, waren ook in ons midden en het eerste lied „Bezoek met mij den kruisberg”, steeg op als het oprechte verlangen des harten. Er werd krachtig getuigd en gesproken over de reddende macht van Jezus en de noodzakelijkheid, ons leven te stellen als levende offerande. Onder orgelspel brachten de aanwezigen toen hun gaven en datgene, waarin zij zich verloochend hadden. Het eenvoudige, duidelijke woord van mevr. Njokiktjen-Couvée verkwikte ons aller hart.

Ook de kinderen brachten dien dag hun gaven en de ruim honderd kinderen, die opkwamen brachten tezamen een bedrag van F. 17.34, bijeen wat werkelijk treffend en beschamend was. Hoe duidelijk hadden zij den geest van zelfverloochening begrepen.

Des avonds was er een Maleische dienst. Bijna allen hadden zich voor deze gelegenheid in het wit gekleed. In woord, lied en getuigenis werd op algeheele overgave aan-

gedrongen aan God en Zijn dienst. Het was een treffend gezicht, toen allen naar voren kwamen om hun offer te brengen. Gods geest werkte, zonder meer werd overgegaan tot de uitnodiging en zeven zielen knielden neer bij het altaar om zichzelf te geven. Het was een rijk gezegende dag!

E. L.

PELANTOENGAN.

Kapitein Muskee was de leider van onzen altaardienst en bepaalde ons bij de betekenis van „offer brengen” aan de hand van de geschiedenis van Izak, welke ons heen wees naar Christus. In Hem werd ons de grootste gave geschonken, n.l. die van het eeuwige leven. Terwijl de muziek speelde, kwam iedereen naar voren om de gave op het altaar te brengen. De Zangbrigade zong het lied, getiteld: Breng uw tienden in het schathuis.”

CHERIBON.

OP Zondag 24 Mei bezochten Majoor en mevrouw Pearce ons korps en leidden gezegende samenkomsten. In de morgen en middagbijeenkomst voor kinderen waren een 80-tal jongens en meisjes opgekomen. Tot onze groote vreugde hebben wij reeds 50 nieuwe kinderen in kunnen schrijven gedurende de weken, dat wij in onze nieuwe zaal zijn. Ook de samenkomsten voor volwassenen worden goed bezocht; niet minder dan 65 menschen woonden de inzegening van 4 soldaten en 4 recruten bij, wat een groote vooruitgang was. Het was een goede dag en wij zijn vol verwachting voor de toekomst.

v.d. H.

De Pinksterdag was een dag van zegen voor ons korps. Reeds vanaf het begin der Heiligingssamenkomst mochten wij de kracht des Heiligen Geestes ervaren. Een jonge man gaf zich dien morgen aan den Heer. Ook 's middags in de openlucht mochten wij een groote schare bereiken met onze Pinksterboodschap.

De avondbijeenkomst werd geleid door Brigadier en mevr. Lebbink. Wij namen in dit samenzijn afscheid van de Majors Schulz en hun twee dochters. Er heerschte een prettige stemming; de zaal was aardig bezet, een blijk van de sympathie, die makers en vrienden onzen Majors toedroegen. Ook de waardeerende woorden dien avond gesproken, waren een uiting van aller gevoelens. Wij luisterden naar Majoor Johansson, als oud vriend van Majoor Schulz; naar Adjudante Both, die namens de Hoofdkwartier-officieren sprak en naar mevr. Lt.-Kolonel Ridsdel, die nog eens de gedachten der Gezinsbondzusters vertolkte.

In welgekozen woorden sprak Brigadier Lebbink daarna als Finantieel Secretaris over den arbeid van onzen Kassier, welke zoo trouw verricht was gedurende de vele jaren, dat de Majoor deze positie vervulde.

Met aandacht werd geluisterd naar het getuigenis van onze scheidende makers zelf, waarin bovenal veel dank aan God werd gebracht voor Zijn wonderbare leiding in hun leven.

Op Woensdag 3 Juni waren velen nog even aan het station voor een laatsten handdruk en een hartelijk „tot weerziens!”

B.O.

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN

INTERNATIONAAL HOOFDKWARTIER.

Bevorderingen:

Tot Commissioner:

Lt.-Commissioner R. Henry, Terr. Kommandant van Centraal-Amerika en West-Indië.
Lt.-Commissioner B. Oramas, Terr. Kommandant van het Westelijk Territorie der Verenigde Staten van Amerika.
Lt.-Commissioner D. Wickberg, Territoriaal Kommandant van Zwitserland.

Tot Lt.-Commissioner:

Kolonel H. Bower, Terr. Kommandant van Tsjecho-Slowakije.

HENRY MAPP
Chef v. d. Staf.

NATIONAAL HOOFDKWARTIER

Bevorderingen:

Tot Majoor:

M. Hoffmann
H. Lauter

Tot Adjudant:

K. H. Frederiksen *
H. M. Hamerling
M. Koch
H. Kuneken

Overplaatsingen:

Majoor M. Birkhoff, naar Kasijan.
Adjudant E. Carpenter, naar Pelantoengan.
Adjudant N. Digby (dijdelijk), naar Poelosi Tjanang.
Kapitein H. Kuneken, naar Ooglijdershospitaal Semarang.

Bandoeng, 1 Juli 1936.

J. W. DE GROOT
Territoriaal Kommandant.

KOMENDE GEBEURTENISSEN.

Kommandant en mevr. De Groot.

1 Juli Bandoeng II.
19-21 „ Semarang, (Conferentie).
26-29 „ Soerabaja, (Conferentie).
31 Juli 4 Aug. Malang, (Conferentie).

Brigadier en mevr. Lebbink.

19 Juli Soerabaja, (Jongeliedendag).

Majoor Hiorth

26 Juli Magelang, (Jongeliedendag).

Majoor Pearce

19 Juli Semarang — Jongeliedendag, (met den Kommandant).
26 „ Batavia, (Jongeliedendag).

Hierbij geven wij de foto van Kapitein en Mevrouw Luitjes, die op 8 April te Bora, Midden-Celebes, door Adjudant Ramaker in het huwelijk werden verbonden. Zij danken alle makkers en vrienden, die dien dag tot een onvergetelijke voor hen gemaakt hebben.

De Generaal.

leide ditmaal het groote, jaarlijksche Congres in Zürich op Hemelvaartsdag. Een groote revue werd gehouden voor onze internationale leidster, waarin alle takken van arbeid en alle posten deelnamen. Ruim 6000 menschen waren aanwezig in de groote tent, terwijl een duizendtal in de lunchtent luisterden; het gesprokene werd door luidsprekers overgebracht. De Generaal was op haar „best” en bracht grooten zegen tot haar troepen. In totaal werden meer dan 20.000 menschen bereikt, terwijl een zeshonderd zich openlijk aan Christus' zijde scharden, en hun zonden beleden.

AANTEKENINGEN VAN DEN CHEF-SECRETARIS

Lt. Kolonel D. S. Ridsdel.

Juli 1936.

In God verblijd, gaan wij ten strijd

En zullen niet versagen.

't Geef mij geheel, 'k wil doen mijn deel,

Met Jezus alles wagen.

De Kommandant.

Zooals wij verleden maand meldden, hebben Kommandant en mevrouw de Groot hun jaarlijksch verlof genoten, terwijl zij tevens op Sumatra samenkomsten hebben geleid in de verschillende posten. Ook werden door den Kommandant besprekingen gevoerd, over het nieuwe Kinderhuis te Medan. Terwijl ik deze aantekeningen schrijf, maken onze leiders zich gereed voor hun terugreis naar het centrum. Wanneer deze Strijdkreet verschijnt, zijn zij reeds in ons midden en hebben de welkomstsamenkomsten voor de nieuwe officieren geleid te Batavia en Bandoeng. Wij zijn verheugd te vernemen dat beiden, de Kommandant en mevrouw de Groot, zich verkwikt en uitgerust gevoelen. Jongeliedendagen en Conferenties staan op het programma en het belooft voor onzen Leider zooals altijd, een drukken tijd te worden.

Commissioner Ch. Baugh.

In het laatste nummer van de Engelsche Strijdkreet lezen we, dat Lt.-Commissioner Baugh in London teruggekeerd zijnde van zijn reis naar Australië en Ned. Indië, door de Generaal bevorderd is tot den rang van Commissioner. Zeer zeker spreek ik uit naam van alle makkers, als ik hem hartelijk gelukwensch. Wij zijn zijn bezoek nog niet vergeten en de woorden, die hij tot ons sprak in de Congressamenkomsten. God zegene hem in zijn verdere loopbaan!

EEN PRACHTIGE GIFT VAN DEN LANDVOOGD.

Ritmeester G. A. de Stoppelaar, Intendant van het Huis van den Gouverneur-Generaal, zond den Kommandant in de afgelopen maand het verrassende bericht, dat Zijne Excellentie een gift van f 1000.— schonk aan den arbeid van het Leger des Heils in deze gewesten.

Onnoodig te zeggen met welk een vreugde en dankbaarheid dit bericht werd ontvangen, vooral in dezen tijd, waarin de nooden zoo vele en dringend zijn.

Wellicht zijn er onder onze welgestelde lezers, die den Kommandant ook willen verrassen met een extra bijdrage, opdat aan de vele aanvragen om hulp kan worden voldaan.

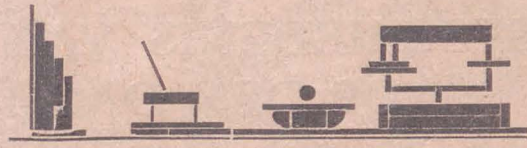
De Volksraad.

Schrijver dezes had het voorrecht tegenwoordig te zijn bij de plechtige opening der eerste zitting van den Volksraad. Het was opmerkelijk, hoe van verschillende zijden belangstellend naar onzen arbeid werd geïnformeerd.

Jongeliedendagen.

Het was mij een voorrecht de eerste van de reeks Jongeliedendagen te leiden, en wel te Bandoeng. Er was een mooie opkomst en er heerschte een goede geest. We kunnen terugzien op een welbesteden dag. De tospraken van de officieren waren leerzaam en interessant. De twee koren, door mevrouw Ridsdel voor deze gelegenheid gemaakt, waren spoedig geleerd en werden met geestdrift gezongen. Als inleiding van mijn aantekeningen heb ik een der koren bovenaan geplaatst. Wij waren zeer verheugd, toen in de avondsamenkomst 26 jonge menschen naar voren kwamen om zich voor het eerst of bij vernieuwing toe te wijden aan God. De T.J.L.S., Majoor Pearce, heeft vele voorbereidingen voor den dag moeten treffen, doch zijn arbeid is niet tevergeefs geweest. Ook verschillende andere officieren gaven hun medewerking gedurende den dag.

De Jongeliedendagen in de andere plaatsen zullen weldra volgen en wij wekken de jonge menschen in de verschillende steden op, om deze samenkomsten bij te wonen.

De nieuwe Officieren.

Wij heeten de nieuwe officieren van harte welkom in Nederlandsch-Indië. Tot onze spijt vernamen wij van het Internationaal Hoofdkwartier, dat Kapiteine Folmer en Kadet-Luitenant Meijer niet aan boord zijn wegens onvoorziene omstandigheden. Daarentegen bemerkten wij tot ons genoegen, dat Kapitein Hotvedt, de Canadeesche officier, met de Nederlandsche officieren meereist. De Kapitein zal zich eerst bezig moeten houden met het leeren van de talen, doch we hopen dat hij zich spoedig thuis zal gevoelen.

Wij waren blij bericht te ontvangen, dat Adjudante Cullen ook reeds op weg is naar haar oude arbeidsveld. Wij verwachten haar te Batavia op den 2den Juli. Zij heeft een gezegenden tijd gehad in Engeland en verlangt er naar haar arbeid te hervatten.

Ook het verlof van Adjudant en mevrouw Jansen is bijna om. Zij zullen gelegenheid krijgen om het jaarlijksch Congres in Nederland bij te wonen, voor zij naar Ned. Indië terugkeeren. Wij hopen hen in den loop van de maand Augustus te verwelkomen.

Jaarbeurs — Bandoeng.

De Kommandant heeft goedgevonden om een „stand” te hebben op de Jaarbeurs, de eerste maal sinds enkele jaren. Verschillende inrichtingen zullen hun bijdragen leveren, de Werkcentrale te Bandoeng, de Meisjeshuizen

poeran, Bandoeng II en Soerabaja II en III. Andere zijn er dicht aan toe. Wellicht zijn er enkele posten, die thans hun doelwit hebben behaald, doch van wie wij nog geen bericht ontvangen.

Majoor Gerth is tot onze blijdschap aan de beterende hand. Hij is thans uit het ziekenhuis ontslagen en wij bidden, dat de Heer hem volkomen moge genezen. Mevrouw Gerth heeft intusschen de zaken, het Militair Tehuis en korps te Djokja belangende, gaande gehouden, en werd daarin bijgestaan door Kapitein Helmhout. Thans is de Kapitein teruggekeerd naar Bandoeng en heeft zijn werk als kollektant van het Hoofdkwartier hervat. Ook van onze andere kollektanten, Majoor Kruschwitz en Kapitein Geus krijgen wij goede berichten. Wij vernemen, dat de contribuanten zeer vriendelijk zijn en gaarne bereid zijn om ons werk te steunen. Wij danken het publiek voor zijn hulp.

Het Rusthuis.

Majoor Hallman, die het bevel voert over ons Rusthuis, heeft het zeer druk gedurende de maanden Juni, Juli en Augustus. Wij hopen, dat de officieren veel genieten van hun jaarlijksch verlof en uitgerust en verkwikt weer naar hun posten terugkeeren.

Bevorderingen.

Wij bieden den officieren, die door den Kommandant met ingang van 1 Juni reeds, tot een hooger rang zijn bevorderd, onze hartelijke gelukwenschen aan. Hun namen zijn: Majoor Hoffmann, Majoor Lauter, Adjudante Hamerling, Adjudante Koch, Adjudante Kuneken en Adjudant Frederiksen. Moge het hun gegeven zijn nog vele jaren voor God te arbeiden in de rangen van het Leger des Heils.

Mevrouw Kommandeure Bill.

Mevrouw Bill is weer naar Australië vertrokken. Toen zij afscheid van ons nam op Hoofdkwartier, vertelde zij, dat zij zeer veel heeft genoten op haar reis door Ned. Indië. Zij had niet kunnen denken, dat de arbeid van het Leger des Heils zoo was uitgebreid sinds zij dien het laatste gezien had. De laatste post, dien zij bezocht, was Koendoer, waar zij enkele uren doorbracht bij de Adjudants Midtbö en Majoor Midteide. Wij wenschen haar een veiligen overtocht en een behouden aankomst in Australië.

Semarang.

Wij ontvangen goede berichten van Adjudante Brouwer over het korps in Semarang. Er komen meer menschen naar de samenkomsten en het openluchtwerk maakt goeden voortgang. Op Hemelvaartsdag hield men in Semarang groote openlucht samenkomsten. Alle korpsen waren verenigd en verschillende officieren hielden een toespraak. Groote scharen zijn bereikt geworden. Mogen wij allen steeds meer het motto van „De Wereld voor God”-Veldtocht in praktijk brengen: „k Geef mij geheel, 'k wil doen mijn deel”.

Gezinsbond.

Wij vernemen van mevrouw Ridsdel, dat het voorstel voor een Gebedsketen, waarover aan de verschillende afdelingen is geschreven, met geestdrift is ontvangen. Als alle leden van het geheele Territorie voor hetzelfde onderwerp bidden, welk een heerlijke resultaten zal dit dan hebben. Het gebed is een machtig wapen in de hand van een Christen.

Orde voor langdurigen en getrouwen dienst voor Soldaten.

De Generaal heeft besloten een Orde voor langdurigen en getrouwen dienst in te stellen voor Soldaten, die gedurende 25 jaren in onze korpsen hebben meegestreden. Ongetwijfeld zal dit een aanmoediging zijn voor onze oude, getrouwe makkers. Deze Orde staat afgescheiden van die voor langdurigen en getrouwen dienst voor Plaatselijke officieren.

Officieren met verlof.

Wij ontvingen bericht, dat Brigadier Beckley en Majoor Neddermeijer, na afloop van haar buitenlandsch verlof, niet meer naar Ned. Indië zullen terugkeeren wegens verschillende omstandigheden. Evenzoo de Kapiteins Mason, die op het oogenblik dat we dit schrijven reeds een aanstelling in hun vaderland, Engeland, hebben aanvaard. We danken onze makkers voor den arbeid, dien zij in deze Gewesten hebben verricht. Moge de Heer hen zegenen en tot zegen stellen!

VOOR DE KINDEREN!

DE GESCHIEDENIS VAN DEN SNEEUWMAN OP DEN DAGO-LANDDAG.

In een klein dorp ergens in Zwitserland, zou op zekeren winterdag een wedstrijd gehouden worden n.l. wie van de meisjes wel de mooiste sneeuwpop zou kunnen maken. Twee vriendinnetjes, Marie en Claudine, besloten mee te doen en maakten samen een grooten sneeuwman. Toen hij bijna klaar was, kwam Marie op een morgen opgetogen aanloopen met een grooten rood-gelen wortel, dien zij hem als neus stevig in het gezicht plantte.

„Nu ben ik er zeker van, dat wij den eersten prijs krijgen!” riep ze uit.

„Waarom denk je dat?”, vroeg Claudine. „Jij hebt altijd nieuwe plannen! Zeker een eersten prijs voor een wortel!”

„Natuurlijk”, lachte Marie, „het is toch koud en zijn neus is rood en bevroren, dat is origineel!”

Claudine liet zich overtuigen; gezamenlijk maakten zij een rondedansje om haar sneeuwman en toen ging het vlug naar school.

Nauwelijks waren ze weg, of verkleumd en paars van de kou, met versleten kleeren en kapotte schoenen, kwam daar een arm meisje aan, dat bekend stond als de „arme Anna”. „O”, rilde ze, „wat is het toch koud. En dan moeder ziek, niets om soep van te koken. Wat moet ik toch doen? Ik kan ook bijna niet meer loopen. Ach”, zuchtte ze, „lieve Jezus, stuur mij toch wat groenten om voor moeder soep te koken.”

Nu komt ze vlak bij den sneeuwman. Plotseling ziet ze den grooten, gelen wortel en verrukt gaat ze er op af en spoedig is de neus van den sneeuwman in haar mandje verdwenen. „De lieve Jezus heeft dadelijk mijn gebed verhoord”, denkt ze en met een „dag goeie sneeuwman” gaat zij naar huis met haar „buit”.

De school gaat uit. Vlug komen Marie en Claudine even naar haar sneeuwman kijken, maar, o schrik, hij heeft geen neus meer!

„Misschien is hij gevallen” veronderstellen ze en gaan ijverig aan het zoeken. Niets te vinden.

„Dan heeft een straatjongen ons willen plagen” meent Claudine en nu gaan ze beraadslagen, wat te doen. Marie holt weg en na een paar minuten komt ze terug met een nog grooteren wortel, waar ze nu samen heel triomfantelijk den sneeuwman mee tooien.

Zij blijven nu echter om een hoekje staan kijken, of „de straatjongen” terug komt. Niet lang hebben ze daar staan wachten, of daar komt de „arme Anna” weer aan en kijkt met verlangende oogen naar den sneeuwman. Ja heusch, daar is weer een wortel voor moeders soep en zonder aarzelen eigent ze zich het begeerde toe.

Plotseling echter hoort zij de stem van Claudine, die vraagt: „Zeg eens, Anna, waarom neem jij onzen wortel?”

„Daar maak ik soep van voor moeder, die ziek is”, zegt Anna verschrikt.

„Soep van twee wortels! die kun je nog niet maken van 10 wortels!” roepen de meisjes uit. „Waarom kook je geen soep van groenten?”

„Wij hebben geen groenten en ook geen eten, gisteren al niet en vandaag ook niet”, zegt Anna bedeesd.

„En heb je ook geen kleeren en geen schoenen?”

„Wij hebben geen geld om iets te koopen”, antwoordt Anna en met een „dag lieve

sneeuwman, ik kom terug hoor!” maakt ze zich vlug uit de voeten.

De twee vriendinnetjes kijken elkaar bedrukt aan. Wat heeft Anna gezegd? „Geen schoenen, geen kleeren, geen eten zelfs en moeder ziek! Niets dan onze twee wortels om soep van te koken!”

„O Claudine”, roept Marie opeens, ik weet wat! Wij gaan gauw naar huis en vragen Mama ons te helpen om Anna en haar moeder gelukkig te maken”. Blij met die gedachte hollen de beide meisjes naar huis. Na een poosje keeren ze terug, terwijl ze een zwaar pak tusschen zich in dragen — en nu aan het werk!

Natuurlijk een groote wortel als neus, twee uien voor oogen, een „reuzen” aardappel als mond. Een bos prei wordt keurig gedrapeerd als baard voor den ouden sneeuwman, terwijl een paar flinke kroppen andijvie als haarbos dienen. Om het te volmaken komen twee fijne brooden te voorschijn en doen dienst als armen! Wat een vreugde hebben ze zelf bij het optuigen van haar „weldoener”!

Met welgevallen zien zij het resultaat van haar werk. Wat zal Anna opkijken! Maar ze zijn nog niet klaar. Een lekkere warme cape wordt de sneeuwpop omgehangen, een wollen muts prijkt op zijn „haren” een paar stevige schoenen vinden een plaatsje voor zijn denkbeeldige voeten. Nu is hij gereed!

Een Indische sneeuwman!

In spanning wachten zij de komst van Anna af, die heel gauw verschijnt. Zij ziet de meisjes niet, doch begint al dadelijk tegen den sneeuwman te praten. „Heb je wat voor mij, vanavond, lieve sneeuwman,” klinkt het vol verwachting. Nauwelijks is zij hem van voren genaderd, of met groote oogen staart zij hem aan. Claudine en Marie kunnen zich niet langer bedwingen en met stralende oogen kijken zij naar Anna.

„Het is net een wonder, waarvan op de Zondagsschool verteld wordt”, fluistert Anna. Doch gehuld in de warme cape en met een zware mand met heerlijkheden voor moeders soep — begrijpt ze heel gauw, dat het werkelijkheid is.

„Dat komt omdat je zoo lief voor je moeder zorgt,” zegt Marie.

„En omdat je den lieven Jezus vertrouwd hebt,” voegt Claudine er aan toe. „En onze moeder heeft beloofd, dat wij iederen dag eten mogen brengen, totdat jouw moeder weer geld verdienen kan”, zeggen de vriendinnetjes blij. Wat een gelukkig driel!

Niet alleen hadden Marie en Claudine een goede daad gedaan, doch zij hadden zelf ook een les geleerd.

„Dat komt nu allemaal door dien wortel”, zegt Marie.

„Neen,” zegt Claudine, „het komt door het gebed van Anna!”

Wellicht heeft deze geschiedenis onzen kleinen lezers en lezeressen ook wat te leeren!

(Bovenstaand verhaal werd door enkele meisjes van het Chineesche korps te Batavia in beeld gebracht in de Jongelieden-demonstratie)

JONGELIEDEN-DAGEN.

SEMARANG 19 Juli onder leiding van Kommandant en mevr. de Groot.

SOERABAJA 19 Juli onder leiding van Brigadier en mevr. Lebbink.

MAGELANG 26 Juli onder leiding van Majoor Hiorth.

BATAVIA 26 Juli onder leiding van Majoor Pearce.

MEDAN 26 Juli onder leiding van Majoor Bridson.

MAKASSAR 26 Juli onder leiding van Adjudante Schot.

KALAWARA 26 Juli onder leiding van Adjudant Ramaker.

AMBOINA 26 Juli onder leiding van Majoor Kyle.

MENADO 9 Augustus onder leiding van Majoor Loois.

Goed om te onthouden.

't Hindert niet heel erg, dat men kwaad van u spreekt, als ge maar zóó leeft, dat niemand het kan gelooven.

Doe eerst den plicht, die 't dichtst voor de hand ligt; een tweede plicht zal u daardoor reeds duidelijker en gemakkelijker zijn geworden.

Het Handels-Departement

OP DAGO

**BOEKEN
DIE WIJ
AANBEVELEN**

„William Booth”
de Stichter van het Leger des Heils.
door Harold Begbie.

„Reinheid des Harten”
door Generaal William Booth.

„Samuel Logan Brengle”
Portrait of a Prophet.
door Clarence W. Hall.

„De Heilige Geest en ons Leven”
door Commissioner S. L. Brengle.
Verkrijgbaar: Javastraat 16 — Bandoeng.

De kinderen vermaken zich op Dago.

NIEUWS UIT DE MINAHASSA.

Jongeliedenweek.

De toekomst van het Leger des Heils hangt zeer nauw tezamen met ons Jeugdwerk. Vandaar ook dat wij bijzondere pogingen in het werk stellen om de kinderen voor Jezus te winnen. In verscheidene kampongs werden groote openluchtsamenkomsten gehouden, die door een groot aantal kinderen werden bijgewoond. Verder hadden wij een vereenigde Padvindstersparade, die buitengewoon goed geslaagd is. De spelen, welke in de openlucht werden gehouden, werden met onverdeelde aandacht gevolgd.

Tot slot van de Jongeliedenweek hadden wij een groote Lichtbeeldensamenkomst voor de jeugd van Manado. De zaal was met ruim 300 kinderen bezet. Ook werden in die bijeenkomst de prijzen voor getrouw Zondagsschool-bezoek uitgedeeld. Het was een mooie gelegenheid het Evangelie door beeld aan de kinderen te brengen. Deze week is ons allen een groote aanmoediging geweest.

A.S.

EEN KAMPVUUR IN BANDOENG. 2de Pinksterdag.

HET was een prachtige avond! De hemel was met sterren bezaaid, geen wind aan de lucht, alleen een koeltje tot verkwikking.

De beheerder van de Werkcentrale was zoo vriendelijk een hoekje van het ruime terrein beschikbaar te stellen voor den Padvindsters-en Padvinderstroep van Bandoeng I om hun kampvuur te houden. Toen het donker viel kwamen de gasten en om zeven uur blies de hoornblazer het „Verzamelen”. Het vuur was prachtig gebouwd, de voorbereidingen waren uitstekend getroffen en met den eersten lucifer, dien de P.V.-leider erbij bracht, laaiden de vlammen reeds hoog op en verspreidden een spookachtig licht. Onze gasten genoten van een ideaal kampvuur!

De P.V.-leiders begonnen hun programma. Vaderlandsche liederen, canon's, recitaties en niet te vergeten de slangendans om het kampvuur, wisselden elkaar af. Ook de gebruikelijke „yells” ontbraken niet.

Adjutant Lorier, de bevelvoerende officier van het korps, hield een interessante causerie over onze Marine-verrichtingen in oorlogstijd, waarnaar met groote belangstelling werd geluisterd. Majoor Barbier, de leidster van den Meisjestroep, vertelde tot slot het kampvuurverhaal, de legende van Raniero, die de gevaarlijke en moeilijke doch tevens heilige taak op zich nam een brandende kaars van Jeruzalem naar Florence over te brengen. Terwijl wij luisterden naar de ondervindingen, van dezen ridder op zijn tocht om zich van zijn verantwoordelijke taak te kwijten, kwam het tot ons, dat indien wij slechts willen, vele moeilijkheden kunnen worden overwonnen. De les werd begrepen: meer dan ooit in de toekomst moeten de Padvindsters-idealen uitgeleefd en met Gods hulp in praktijk gebracht worden.

Het was een succesvolle avond. Dank aan de officieren van de Werkcentrale voor hun gastvrijheid!

P.